

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 24 września 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w sprawie o sygn. akt I C 348/15 z powództwa W. M. (1), R. G., E. G., P. M. i W. M. (2) przeciwko A. J., E. C., A. C., J. J. przy udziale interwenienta ubocznego po stronie powodów – Gminy M. Ł. o opróżnienie lokalu mieszkalnego w punkcie 1 nakazał pozwanym A. J., E. C., A. C., opróżnienie lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ulicy (...) wraz z mieniem, którym władają i wydanie go powodom W. M. (1), R. G., E. G., P. M. i W. M. (2), w punkcie 2 umorzył postępowanie w stosunku do pozwanego J. J., w punkcie 3 ustalił, że pozwanym A. J., E. C., A. C. przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego w punkcie 4 nakazał wstrzymać wykonanie punktu 1 wyroku w stosunku do pozwanych A. J., E. C., A. C. do czasu złożenia pozwanym przez Gminę M. Ł. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego, w punkcie 4 zasądził od pozwanej A. J. na rzecz powodów W. M. (1), R. G., E. G., P. M. i W. M. (2) solidarnie kwotę 337 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w punkcie 6 postanowił nie obciążać pozwanych E. C. i A. C. obowiązkiem zwrotu na rzecz powodów W. M. (1), R. G., E. G., P. M., W. M. (2) kosztów postępowania w sprawie, a w punkcie 7 oddalił wniosek interwenienta ubocznego o zasądzenie kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł interwenient uboczny, będąc reprezentowanym przez profesjonalnego pełnomocnika, zaskarżając go w części, w zakresie przyznania pozwanym A. J., E. C., A. C. prawa do lokalu socjalnego – punkt 3 wyroku oraz wstrzymania wykonania opróżnienia lokalu w stosunku do ww. pozwanych do chwili złożenia przez Gminę M. Ł. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego – punkt 4 wyroku.

Zaskarżonemu wyrokowi apelujący zarzucił:

1) naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez zaniechanie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w konsekwencji wyprowadzenie wniosków z niego niewynikających, prowadzących do uznania, że lokal komunalny „(...) ma być przyznany dopiero za około pół roku. Poza tym nie jest pewne, czy nastąpi to w zadeklarowanym przez Gminę terminie’ (uzasadnienie wyroku z dnia 24.09.2015 r. str. 4). To błędne wnioskowanie doprowadziło z kolei do błędnego ustalenia, iż pozwanym przysługuje uprawnienie do lokalu socjalnego.

2) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

a) art. 14 ust. 4 pkt 2 i 5 w zw. z art. 14 ust. 4 pkt 7 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego (Dz.U. z 2014 r. poz. 150) poprzez jego zastosowanie w stanie faktycznym sprawy i przyjęcie, że pozwani nie mogą zamieszkać w innym lokalu niż dotychczas zajmowany, a w konsekwencji, że przysługuje im uprawnienie do lokalu socjalnego,

b) art. 14 ust. 3 w zw. z art. 14 ust. 4 in fine ww. ustawy poprzez ich niezastosowanie w związku z błędną oceną materiału dowodowego zebranego w sprawie.

W konkluzji apelujący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez orzeczenie, że pozwanym nie przysługuje uprawnienie do lokalu socjalnego oraz zasądzenie od pozwanych na rzecz interwenienta ubocznego kosztów postępowania za II instancję według norm przepisanych.

Ponadto apelujący wniósł o przeprowadzenie dowodów z dokumentów, tj. z pisma Wydziału Budynków i Lokali (...) z dnia 08.01.2015 r. ((...).7140.1. (...).2014) informującego o pozytywnej opinii Komisji (...) i (...) Rady Miejskiej w Ł., z pisma Wydziału Budynków i Lokali (...) z dnia 13.08.2015 r. ((...).7140.1. (...).2014) z potwierdzeniem przyjęcia propozycji najmu lokalu nr (...) przy ul. (...), ze skierowania nr (...) z dnia 17.09.2015 r. do zawarcia umowy najmu lokalu nr (...) przy ul. (...)

- na okoliczność, że pozwani mają możliwość zamieszkiwania w innym lokalu niż dotychczas zajmowany, gdyż potrzeba ich powołania wynika później.

Na rozprawie apelacyjnej z dnia 16 marca 2016 r. - bezpośrednio poprzedzającej wydanie orzeczenia w II Instancji – pełnomocnik powoda i interwenienta ubocznego poparł apelację. Ponadto pełnomocnik powoda wniósł o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia Sądu Rejonowego co do stanu faktycznego sprawy i przyjmuje je za własne.

W pierwszej kolejności odnieść się należy do podniesionych przez skarżącego zarzutów dotyczących gromadzenia i oceny materiału dowodowego w sprawie.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądowym skuteczne podniesienie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd rozstrzygający sprawę uchybił regułom oceny dowodów wyrażonym w tym przepisie. Nie jest wystarczającym jedynie wskazanie przez skarżącego własnego punktu widzenia, a więc swoista polemika ze zdaniem sądu. Koniecznym jest wykazanie określonych błędów w zastosowanym przez sąd rozumowaniu. Wbrew odmiennej ocenie skarżącego, dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego doprowadziła do prawidłowych ustaleń faktycznych i mieści się w ramach swobodnej oceny dowodów. W szczególności nie można zgodzić się z twierdzeniami skarżącego, jakoby Sąd Rejonowy błędnie ustalił, że pozwanym przysługuje uprawnienie do lokalu socjalnego.

Należy w tym miejscu zauważyć, że Sąd Rejonowy, badając z urzędu, czy zachodzą przesłanki do otrzymania lokalu socjalnego, stosownie do art. 14 ust. 3 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. z 2014 r. poz. 150), wziął pod uwagę dotychczasowy sposób korzystania z lokalu oraz szczególną sytuację materialną i życiową pozwanych. W niniejszej sprawie nie miał zastosowania art. 14 ust. 7 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, gdyż przepisu tego nie stosuje się do umów zawartych przed dniem 1 stycznia 2005r., [co wynika z art. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U 2004 Nr 281, poz. 2783), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2005 r.].

Nie ma wątpliwości, że w świetle art. 14 ust. 4 pkt 2 i 5 ww. ustawy pozwanej jako osobie bezrobotnej i jej małoletnim dzieciom należy się prawo do lokalu socjalnego, jeżeli nie mają możliwości zamieszka w innym lokalu niż obecnie zajmowany, co miało miejsce w niniejszej sprawie.

Zarzuty przez apelującego w istocie sprowadzały się do faktu, że pozwana wraz z małoletnimi dziećmi ma przydzielony od Gminy – Miasta Ł. konkretny lokal, zatem ma możliwość zamieszkiwania w innym lokalu, co skutkować miałyby tym, że przyznanie prawa do lokalu socjalnego było niesłuszne. Podnieść należy, że wskazane przez skarżącego w apelacji dowody z dokumentów nie mogły prowadzić do zmiany zaskarżonego orzeczenia.

Fakt, że pozwanej został przydzielony od Gminy – Miasta Ł. konkretny lokal, który ma zostać wyremontowany, a po zakończeniu remontu, zostanie zawarta z pozwaną umowa najmu nie stanowi przeszkody do przyznania jej lokalu socjalnego. Lokal ten ma być bowiem jej przyznany dopiero po zakończeniu remontu, pozwana określiła ten okres na około 6 miesięcy. Podkreślenia wymaga jednak, że skierowanie nr (...) do zawarcia umowy najmu lokalu nr (...) przy ul. (...) zostało wystawione w dniu 17 września 2015 r., natomiast do chwili wydania wyroku przez Sąd II instancji, czyli po upływie 6 miesięcy, nie było informacji, że faktycznie umowa najmu została zawarta z pozwaną (na rozprawie apelacyjnej pełnomocnik interwenienta oświadczył wręcz, że nie wiadomo, kiedy remont lokalu zostanie rozpoczęty). Tym samym nie jest pewne w jakim terminie pozwana wraz z małoletnimi dziećmi zamieszka w nowym lokalu.

Nie można również oczekiwać, że pozwana wraz z małoletnimi dziećmi będzie zamieszkiwać z J. J., który jest ojczymem E. C. i A. C. w lokalu nr (...) przy ulicy (...) w Ł.. Jest to bowiem lokal socjalny i nie wiadomo, czy ze względu na warunki mieszkaniowe byłaby możliwość zamieszkania w nim jeszcze 3 osób. Nadto sama pozwana oświadczyła, że nie zamieszkuje z ojczymem swoich dzieci.

Ponadto zawarcie umowy najmu lokalu nr (...) przy ul. (...) ma być poprzedzone rozwiązaniem dotychczas istniejącego stosunku najmu lokalu numer (...) przy ulicy (...) w Ł., w którym zamieszkuje J. J.. Tym samym nie jest pewne czy faktycznie J. J. rozwiąże dotychczas istniejący stosunek najmu.

W takich okolicznościach przyznanie lokalu socjalnego dla pozwanej A. J. i jej małoletnich dzieci jest niezbędne dla zapewnienia ochrony ich interesów.

W konsekwencji apelację należało oddalić na podstawie art. 385 k.p.c.

Sąd oddalił wniosek powodów o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego od interwenienta ubocznego uznając wniosek ten za bezzasadny. W przypadku bowiem interwenienta ubocznego zasadą jest nierozstrzyganie o kosztach pomiędzy nim a przeciwnikiem strony, do której przystąpił, a tym bardziej pomiędzy interwenientem a stroną, do której przystąpił, co miało miejsce w niniejszej sprawie.